

ת"פ 64537/11/20 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בנצרת

ת"פ 20-11-64537 מדינת ישראל נ' פלוני (עוצר)
בפני כבוד השופטת רות שפירברג כהן

בעניין: מדינת ישראל
המאשימה
נגד
פלוני (עוצר)
הנאשם

הכרעת-דין

כתב האישום ורקע:

1. נגד הנאשם הוגש ביום 26.11.20 כתוב אישום המיחס לו עבירות של תקיפה בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977, ותקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק.

2. בהתאם לכתב האישום, במועד הרלוונטי היו הנאשם והגברת א' (להלן: "הבית")

"המתלוננת" וגם "א'"') נושאים וביתם נמצא באכסאל (להלן: "הבית").

ネットו, כי ביום 18.11.20 חזר הנאשם לבית, לאחר היעדרות של שלושה חודשים בהם שהה במוסד טיפולי. המתלוננת סירבה לאפשר לנאשם להיכנס לבית, והנאשם צעק מחוץ לדלת, קיליל וככה על הדלת. הנאשם נשאר לישון על ספות מחוץ לבית. למחרת, 19.11.20, חדשה המתלוננת תוקפו של צו הגנה כנגד הנאשם, חזירה לבית, והמתלוננה להגעת שוטרים שימסרו לנאשם את צו ההגנה. בסמוך לשעה 19:30 יצא הנאשם מהבית. המתלוננת אמרה לנאשם כי התקשרה למשטרת, ושיצא לפני שהמשטרת תגע על-מנת למנוע אי בעימות. הנאשם קיליל אותה וככה אותה במספר מכות אגרוף בידי הימנית. בנים של הנאשם והמתלוננת, מ', נסה להרחק את הנאשם מעלה פנוי המתלוננת והנאשם הכה אותו בידו.

יריעת המחלוקת

3. הנאשם כפר בעבירות. אין מחלוקת כי אכן, כネットו, הנאשם חזר לביתו במועד המצוין, לאחר

עמוד 1

של מספר חודשים במוסד טיפול. בתשובהו לכתב האישום, הנאשם אף אישר כי אשם לא הכנסה אותו לבית, ואולם לדבריו, היא לא שעתה לתחנוו להיכנס לביתו, ובכך פגעה בזכותו. הנאשם אישר את הטענה כי לאחרת אשם חדשה צו הגנה אשר היה תקף בעבר לכינסתו לבית, וזאת ללא כל הצדקה. הנאשם טען כי רק בדייבד נודע לו על קיומו של אותו צו הגנה. הנאשם טען כי לא הכה את אשתו או את בנו, וכי מדובר בעילה של השניים נגדו שמרתה להוציאו מביתו, כפי שאכן קרה בסופו של דבר, עת נעצר בגין תלונתם.

עדים וראיות

4. מצד המאשימה העידו המתלוננים - אשת הנאשם ובנו מ', וכן שוטרים אשר הגיעו לבית המשפחה באכסט אל ביום האירוע בגין שייחות שיזמו המתלוננים למשטרת. הוגשו תיעודי שייחות הטלפון למוקד המשטרה וכן דוחות השוטרים לגבי הביקורים בבית המשפחה ולגביו פעולות חקירה נוספת. הוגש גם מסמך מטעם המוסד הטיפולי בו שהה הנאשם

מתעם הנאשם העיד הוא עצמו בלבד.

דין והכרעה

5. לאחר ששמעתי בפני את עדי התביעה ואת הנאשם ועינתי במציגים ובסיכום הצדדים בכתב, מצאתי כי המאשימה הוכיחה מעלה לכל ספק את אשמת הנאשם בעבירות המוחסנות לו. עדויותיהם של אשת הנאשם ובנו מ' מקובלות עלי ללא סיג, בדבריהם בהם פירטו את קורותיה של אותה יממה בה בוצעו העבירות, וכן בעודותם לגבי חי' המשפחה עם בעל ואב חי'ו מתנהלים בשל התמכרות ממושכת ועיקשת לסמים קשים. לעומת זאת המתלוננים, הנאשם לא שכנעני בדבריו, וגרסתו, כאילו אשתו ובנו יזמו עילה נגדו, אינה אמונה עלי.

אנמק כתעת את קביעותי.

6. הנאשם ואשתו א' נשואים 25 שנה והם הורים לארבעה - התאומים בני 23 ה' ומ', בנם מ"א בן 21 הסובל ממחלה קשה, ובתם אל', נערה בת 16. כל אחד משני עדי התביעה, האשה א' והבן מ', זו בתורה זהה בתורה, תיארו מעל דוקן העדים את הסבל הרב שחו בשל התמכרותו של הנאשם לסמים קשים, הנמשכת מזה כעשרים שנה. הנאשם אינו מכחיש את ההतמכרות (ראה עדותו בעמ' 20), וחשף כי ניסה מסחר הליצי גמילה, אך נפל לסמים שוב ושוב, ואולם את תיאורי המתלוננים של התנהגוותם כלפים בצל השימוש בסמים, לא אישר. המתלוננים העידו כי בשגרה ארוכת שנים, מנעו הנאשם מבני ביתו פרנסה, לא עבד, ואף נטל כספים מממשק הבית כדי למן את צריכת הסמים שלו (ראה עדות א' עמ' 6 ש' 23, ועדות מ' עמ' 15 ש' 26). ביחסו לאשתו, הנאשם נהג לאיים ולקלל ולכנותה "זונה" לעני ילידה (בין היתר בעמ' 6 ש' 25), בניו התאומים נאלצו לעבוד מגיל צעיר

כדי לפרנס את המשפחה, ואת הכספי שהרוויחו נטל הנאשם מהם לרכישת סמים (מ', עמ' 16 ש' 1).

7. אין מחלוקת כי עד ליום 20/10/20 היה הנאשם מורה מהבית מתוקף צו הגנה של בית המשפט לענייני משפחה בナンרת בהליך 397733/07/20 (ראה לעניין זה את דוח הפעולה ת/1 שם מזוכר מספר הצע)

צו הגנה זה יקרא להלן: "צו הגנה הראשוני".

8. האשה והבן העידו כי טרם يوم האירוע נעדר הנאשם מהבית במשך מספר חודשים. וכי נאמר להם שהוא מצוי במסגרת טיפולית. א' העידה כי בלילה שקדם לאירוע, הגיע הנאשם בפתח ביתו, וכי היה לא נתנה לו להיכנס. א' העידה כי היה זה היום האחרון של צו הגנה הראשוני וכי הנאשם לא הכנס לבית ונשאר בחוץ. למחמת, כשהנายนם היה בפתח הבית, התקשר למשטרת בנה ה', וביקש סיוע, כדי שהוא יוכל לדבריה להציג בבית המשפט ולהציג בצו הגנה תקף חדש (עמ' 6 ש' 28).

9. גם מ' העיד בהתאם כי בבוקר יום האירוע, גילה את אביו מחוץ לבית, דפק בדלת ומכל, וכשהוא אותו מודיע חזר מהגמilia, ענה: "זה לא עניין שלכם". מ' העיד שהוא ואמו החליטו שלא לפתח לנายนם את הדלת כי פחדו ממנה, ובחרו להתקשר למשטרת, ולכפת לבית המשפט כדי לחדש את צו הגנה שיאפשר על הנאשם את הכניסה לבית (עמ' 14 ש' 15)

10. שיחה ראשונה מטעם המתלווננים למשטרת התקבלה ביום האירוע, 20/11/2019. אחו של מ', ה', הודה בשם והודיע שאביו הגיע בחצות הלילה לאחר שברכ ממרכז גmilah, וכי צו הגנה קודם למשך שלושה חודשים נגמר. הבן הודיע כי מדובר באדם משתמש, בקריז, וכי הוא כעת בחוץ דרש לפתח את הדלת, מצלם ומאים להרביץ, להוציא אותם מהבית ולקחת את הכסף שלהם. המוקדנית שאלת אם יש אלימות נוספת והוסיף מעבר לאמור לעיל (ראה דוח ת/1, וכן תמלול השיחה ת/4 עמ' 5).

11. בעקבות קריאה זו למשטרת, הגיעו אל הבית השוטר אסף סולומון עם שוטרת בשם שירה אשר הבהירו למטלוננים כי צו הגנה הראשוני אינו בתוקף, משפקע ביום 20/10/2019. השוטר העיד כי הסביר למטלוננים שהביעדרו של צו תקף, אין לפגוע בזכותו של הנאשם לשחות בבית, שהנו ביתו. בנוסף, הסביר להם את זכותם להוציא צו הגנה חדש, ומנגד הסביר לנายนם כי אם יהיה צו תקף, אז הוא יחויב לצאת לו ולעוזב את הבית, וגם כי לו עומדת הזכות לפנות לבית המשפט לצו נגדי (ת/1, וכן עדותו של אסף סולומון עמ' 3). השוטר ציין כי המטלוננת ובנה אכן עזבו בשלב זה את הבית לבית המשפט להוציא צו הגנה חדש.

12. א' ומ' העידו לגבי המשך ההתרכשות. השניים אכן קיבלו בו ביום צו הגנה חדש בבית המשפט למשפחה, האוסר על הנאשם לשחות בקרבת 1000 מ' מהבית (ראה צו הגנה ת/3, ה"ט 49799-11-20), ועוד חזו לבית והציגו את הצו לנายนם כדי שיצית לו וויצא. א' העידה כי הנאשם זלزل בצו הגנה, ואמר שלא יצית לו, אלא רק לאחר שתגיעו למשטרת, וכן יכול "لتפומ טרמף לעפולה" (עמ' 6 ש' 32). עקב דבריהם אלה נעשו מספר חיזוקים למשטרת, ושני הבנים, ה' ומ', נסעו לתחנת עפולה כדי להפקיד שם את צו הגנה החדש לביצוע על ידי המשטרה.

13. א' העידה כי המשטרת בושחה להציג, חרב התקשרות אליהם, וכי בזמן זה נשאר הנאשם בתוך הבית, ואילו היא עצמה בחרה לחכות עם הבנים הגדולים למשטרת מחוץ לבית מרופסת קטנה ליד דלת הכניסה. בשעות

הערב, אחרי השעה 1800 (עמ' 14 ש' 32 עדות מ') פנחה א' לנאשם ושאלת מדוע אילנו יצא וועזב, שלא המשטרה תגיע, וימנע "פדיות", והנאשם החל לקלל אותה: "זונה בת זונה", לעיני בניה, היא הגיבה ואמרה לנאשם ש"אמא שלו ככה", והוא בתגובה הכה אותה, וכשמ' התעורר כדי להגן עליה (עדות א' עמ' 7 ש' 8)

14. מ' העיד בהתאם כי לאחר שהנאשם קיל את אמו והוא החזרה לו קללה, הוא הכה אותה בשתיים שלוש מכות, וכשהוא הפריד ביניהם, הכה הנאשם אף אותו במכה על היד (עמ' 14 ש' 33)

15. תיעוד השיחות למועד 100 (ח/4) תומך בעדותו של מ', אשר העיד שהתקשר פעמים רבות למשטרת, כדי להזכיר את בואם של שוטרים להוציא את הנאשם מהבית על פי צו ההגנה החדש. בשיחות, חזר מ' וביקש שהמשטרה תגיע לאכוף את צו הרחקה. רק בשיחה המאוחרת ("קלטה 4"), משעה 20.10, הודיע שבוי הכה אותה ואת אמו.

16. בעקבות פניו של מ' הגיעו המשטרה לבית בפעם השנייה באותו יום, בשעה 20.34 (דו"ח ת/2). השוטר זההיר זרייק תיעד שפגש את המתלוונת והבנים מחוץ לבית, ואילו את הנאשם פגשו בתוך הבית. כשרהה אותם הנאשם, אמר כי התעורר משינה ואני יודע במה מדובר. הבית היה נקי מסימני אלימות, ולידה שהייתה בבית אמרה כי היו רק צעקות וקללות.

17. בעדותו בביהמ"ש מסר השוטר זרייק כי בעת שנפתח אירוע האלם"ב (עקב תלונת מ' שאביו הכה אותו ואת אמו) הוא היה ממילא בדרכו לאייסאל לבתו של הנאשם, כדי לבצע מסירה של צו ההגנה לידי (עמ' 4 לפורטוקול), וכי אכן מסר לו את צו ההגנה באותו מעמד.

18. עדויות המתלווננים הctrspo ייחד לתמונה הגיונית, שנתמכת בעדויות השוטרים, ובשיחות שבוצעו למשטרת. כאמור, מצאתי את עדותה של א' ואת עדותו של מ' כאמינות ביוטר. הנאשם הגיע לבית במפתיע בשעת לילה, ואין מחלוקת כי עזב בסמוך לפני כן, באותו יום, את מרכז gamila בטيبة שבו הייתה מיום 6.8.20. דו"ח סיכום מטעם הקהילה הטיפולית ציין כי הנאשם סיים גמילה פיזית מסוימים בהצלחה, אך עזב ביום 18.11.20 על דעת עצמו, ועל רקע הסטורייה כאובה של התמכרות ממושכת וכשלון בהילכי גמילה, שלגביה אין מחלוקת, סירבה המתלוונת לחתן לנאשם להיכנס לבית, ומובנת עמדתם של המתלווננים לגבי פחד מהנאשם, והודעתם למשטרת בבוקר כי הנאשם "משתמש" ומהו סיכון.

19. כאמור, צו ההגנה הראשון לא היה עוד בתוקף בעת שהנאשם הפתיע את משפטחו, שכן הוא פקע כחודש קודם ליום האירוע. א' העידה כי צו ההגנה פקע ממש ביום האירוע, ובפרט זה בעדותה לא דיקיה, ואולם לא מצאתי בעניין זה משקל באופן הפוגע בנסיבות עדותה, ואני מקבלת את גרסתה כי לא זכרה את תאריך פקיעתו של הצו (ראה תשובה בחקירה נגדית בעמ' 9 ש' 18). גם מ' התיחס לשאלת תוקפו של הצו הראשון, והעיד כי אינו זוכר מתי פקע, וכי הוא סבור שהמועד היה חמישה ימים קודם לקודם לאירוע (עמ' 17 ש' 24). המתלווננים לא

זכרו את המועד המדויק בו מסתיים תוקפו של צו ההגנה הראשון, וגרסתם כי לא זכרו מקובלות ואין בה לפגוע במאימונם. יש לזכור כי הנאשם הפתיע והגיע לבית אחרי תקופת ניתוק ממושכת, במהלך טبعי כי עניין צו' ההגנה נזחח, שכן הוצאות לא היו נוחות עת שהנائب היה נתון במסגרת טיפולית, שהיתה אמורה להימשך תקופת ממושכת (ראה דברי מ' עמ' 17 ש' 6, על כך שהगמilia הייתה אמורה להימשך השנה).

משהgia הנائب, מוקדם מהצפוי, בהפתעה מוחלטת, בשעות הלילה, בבית, הבינו בני המשפחה כי הנאשם חזר לשורו, לשימוש בהרואין, לניצול בני המשפחה לקללות זלזול ואיוםם כלפים.

אין בידי לקבל את טענת הסגנון, לפיה יש דופי בהתנגדותם של המתلونנים, בכך שלא הכניסו את הנאשם לבתו, ומקובלות על תשובתו של מ' לטענה זו שהוטחה בפיו:

"זה לא נכון, הסיבה היחידה שלא פתחנו לו את הדלת בבוקר כי פחדנו ממנו והוא שלנו נגמר 5 ימים קודם והשופט אמרה שנבאו ונתקבל צו נסף אבל לא היה לנו זמן לעשות את זה. היא אמרה שם יצא מהגמilia ויבוא הבית היא תחדש לנו את הצו" (עמ' 17 ש' 21)

לא מדובר באיש משפחה מיטיב ונורמטיבי, שזכויותיו נמנעות ממנו על ידי קרוביו באכזריות, אלא בני שההתמכרותו הסבה סבל קשה לתא המשפחה, ואשר הורחק בעבר על ידי בית משפט. פחדם של בני הבית מהנائب הנה פחד מובן, ולא מדובר בהתאכזרות בלתי מידית לאב המשפחה. מכל מקום, גם אילו היה נקבע שהמתلونנת לא מדיקת לגבי צו ההגנה הרាជון, וכי מנעה את כניסה הנאשם לבית באופן שיש בו דופי - לא היה בכך לפגוע באמנות גרסתה לגבי התקיפה שהתרחשה למשך.

עדויות המתلونנים על דפוס ההתמכרות של הנאשם, ועל סבלם כבני משפחתו, עוררה אמון רב. השניים, א' ומ', העידו ללא ש恊ה לנائب, ולא מצאתם בקשריהם עדותם כל סמן של הגזמה או טינה קנטרניים או מוגזמים. עדותם של מ', דוקא בחלק בו נחקר בחקירה נגידית, ניתנה בדמעות והיתה נוגעת ללב אותנטית ומרגשת. הצעיר תיאר גהינום, שהנו מנת חלקם של בני משפחתו של מקור לשמות קשים, העיד כי מגיל צעיר נאלץ לעבוד ולפרנס את המשפחה, לממן את צריכת הסמים של אביו, ואף ללווות אותו לקניות הסם באמצעות אל פאמם (עמ' 15 ש' 26 ואילך). בתוך ביתו, אף העיד מ', נהג הנאשם לקלל את המתлонנת ולאיים. מ' העיד בדמעות על הבדיקות שבהתמודדות, לאור היעדר סיע משפחתו של הנאשם, על המזוקה הקשה, ואף שיתף בנסיבות כי גם הוא עצמו התנסה במסמים ואף אושפץ אשפוז פסיכיאטרי כתוצאה מחשיו וכדי לברוח. כשנשאל על ידי הסגנון לגבייחסיו עם אביו, העיד ברגש על היפוך התפקידים שנכפה עליו, משאולץ לשמש כאב המשפחה, יחד עם אחיו, בעודו שעדיין היה בילד שזכה מטופלים על ידי ילדיו. מדובר בעדות מקובלות עלי' ללא עוררין, שמצאתה מדויקת וחופה מהגזמה, בוודאי שלא מאופיינת בכוכונה להעליל.

גם עדותה של א' עוררה אמון מלא. המתлонנת העידה כי בעבר היא והנائب התגרשו, ואולם לאחר שהיא במאסר, בשנת 2015, נישאו שוב (עמ' 9 ש' 14). הנסיך לחתם לנائب הזדמנות לא עללה יפה, ויחסו של הנאשם אליה היה באופן קבוע גס, לרבות קללות תדיות ואיוםים בוטים (ראה בין היתר עמ' 10 ש' 6) ניכר כי המתлонנת לא הגזימה בתיאורים שלילים של הנאשם, ואף לא נמנעה מלצין תוכנות לחיבוב לגביו. אף למשל אישרה כי הנאשם טיפול בעבר בבעמם הנכח, ואף הביאה שהמכוות שהנائب הכה אותה באירוע לא היו חזקות. בנוסף, מסרה כי

הנאשם ככה אותה רק אחרי שהוא קיללה את אמו (בתגובה לכך שכינה אותה "זונה"), ובכך הותירה רושם של מי שמידיקת, גם כשהתנהגתו עלולה להציג כבלתי חיובית. המטלוננט העידה כי הנאשם נהג לקלל אותה ולקרוא לה זונה ליד הילדים, ואולם לא טענה לאليمות פיזית שגרתייה. בנסיבותיו ניכרת דבקותה של העידה באמת ודיוק ללא הגזמה.

23. התנהגותם של א' ומ' ביממה המתואמת בכתב האישום ניכרת במתינות, ואני כזו שנייתן היה לצפות ממי שפועל בתلونת שווה. השניים העידו בכנותו כי לא רצוי שהנאשם ישאה בבית, נכון הופעתו הפתאומית שבישרה את סיום העגם של נסיען הגמilia. יש לזכור כי מדובר למי שהיה נגדו צו הגנה שיפוטי שאסר עליו כניסה הביתה ושניה עמו משפחתו, וכך ממשמעות הרבה, שכן לא בńקל מוצא אדם מביתו על ידי בית משפט. את רצונם להרחק את הנאשם, קידמו המטלוננים בדרך חוק לגיטימיות, בכך שקרוו למשטרה בבוקר, והודיעו על הופעתו של האב בבית, ובהמשך, כשתודרכו להוציא צו הגנה חדש, עלו לניצרת לבית המשפט, וכן הצעידו בצו ההגנה החדש. אילו היה מדובר באנשים שאינם בחולים בכצב לשם סיולוקו של אב המשפה, הרי שהיה מצופה שיגזמו ושקרוו כבר בשיחת הטלפון הראשונה למשטרה, ויטפלו תلونת שווה על אלימות, ואולם המטלוננים לא דוווחו, אלא רק על העבודות כהוויות).

בהמשך, מקובלת עלי עדות המטלוננים, על כך שהנאשם, גם כשהודיעו לו שיש צו הגנה חדש, התעלם מבקשתם לעזוב, והוא יצר צו, אלא כדי לקבל את הצו מיד שוטרים שגמיסו אותו לעפולה. כפי שיורח בהמשך, הנאשם הכחיש התנהגות זו, באופן שללא עורר אמון. גם בשלב זה, המטלוננים התקשו למשטרה (שיותם שיביצעו מ'), ונמנעו מכל דיווח על אלימות, אלא רק ביקשו סיוע בביצוע צו ההגנה. המשטרה בושה לבוא, והנאשם נהג בבית התנהגות מתriseה ומצלחת כלפי אשתו ובניו, ושזה בבית שעות, חרב ההודעה כי צו הגנה חדש אסור עליו.

24. ההודעה על תקופתה של א' על ידי הנאשם נמסרה למשטרה רק בשעות הערב, ומדובר בתלונה מתונה הניכרת בסימני אמת, ולא בבדיה שנoudה לגרום למעצר. לנאים מיוחסת מכחה או שתים שהכחאת אשתו, בתגובה לכך שהוא קיללה את אמו, וכן מכחה לא חזקה לבנו, שהגן על האם. לא ראיתי הגין בטענת ההגנה על כך שהמטלוננים ביקשו להחיש את סיולוקו של הנאשם מהבית, כי המשטרה לא הגיע עם צו ההגנה, ולכן בדו תלונה. במודדם או לאחר מכן הייתה המשטרה צפיה להגעה. השוטר זרייך העיד כי היה מילא בדרכו לבית המשפה לשם מסירת צו ההגנה החדש, כשהתקבלה גם קריאה על אלימות במשפחה. התרשםתי כי המטלוננים, שחיכו מספר שעות, והתנהגו כאזרחים שומרין חוק בפניות חוזרות למשטרה, לא בדו אלימות כזבת רק כי קצה נפשם מלחות.

25. בידי המטלוננים הוחזק צו הרחקה חדש ותקף לנאים. בנסיבות אלה, הטענה כי מדובר בתלונת שווה שטטרתה הרחקה, הנה טענה חלשה, שכן הרחקת הנאשם הושגה כבר מילא בצו שיפוטי, גם ללא מעצר. הנאשם עיבב אמם את יציאתו מהבית, ואולם בכך אין די כדי לשכנע שהמטלוננים פעלו בעילה כדי להביא למעצרו.

בבית המשפט, המטלוננים דחו בנסיבות את טענת ההגנה כי בדו את תלונת האלים בתגובה לסירובו של הנאשם לצאת מהבית, או בשל שיקול אחר, ועמדתם הכנה מקובלת עלי. ראה לדוגמה את תשובייהם שלහן:

"ש. יכול להיות שבגלל הкус זה ולא האמונה שהוא נקי, והוא לא השלים את הגמילה, אמרת שהוא תקף בזמן שהוא רק קללות וצעקות?

mesh לא. אני לא יכול לעשות שום דבר כזה דיבורים וקללות, אפילו שדיבורים כאבים יותר ממכות אבל הפעם הוא גם הרבץ לה."

(**חקירתו הנגדית של מ' עמ' 16 ש' 13**)

וגם בעדות המתלוננת:

"שאלת בית המשפט, מה תגבורך לטענת הסגנון שבגלל שהוא לא יצא מהבית עם הculo והוא מוזל או החלטת לספר שהוא היכה אותו למרות שהוא לא קרה, אני עונה: חס וחיללה, אני לא צאת. ישתי בחוץ, זה לא שאני לחוצה, אמרתי לו שיש לי צו ויצא. הוא רגיל לקלוט אותו ואז הביא לי מכות ופה זה הסתיים. ברור שהוא הסתיים כאן, זה לא שתכננתי את זה, זה לא הייתה לי זמן לתכנן את זה "

(**עמ' 11 ש' 14**).

26. המתלוננים העידו, כל אחד בטורו, כי לאחר שהנאים נעצר, האם וילדיה עזבו את דירת המגורים, המצוייה בבניין בו מתגוררת משפחת הנאים, לדירה שכורה, וכי בעת הם מתגוררים במקום החדש. עוד דוחה שם, ואחיו עובדים יחד בעסק, והמתלוננת עבדת עםם. מדברים אלה עולה יתר על זכותם לחיות בדירה המשפחתי, שהנאים הוא בעליה. מדובר בפתחת דף חדש השוללת את טענת הנאים בדבר מצימה של אשתו וילדיו לנשלו מהזכות לביתה.

27. עדויותיהם של המתלוננים הטרפו יחד למחלקה עניינים הגיוני הדרמטי, אשר תואם את נסיבות הרקע שבראשם התמודדות ותיקה וקשה עם ראש משפחה מכור לסמים, תוקפן ומאיים. בניגוד לכך, גרסתו של הנאים מאופיינת בחוסר הגיון, ובריחוק עצמי מלאכוטי מהמייחס לו.

28. גרסתו הראשונה של הנאים נגבה ממנה בחקירה מיום האירוע, 20.11.19, בתחנת עפולה בשעות הערב. בחקירה זו הנאים הכחיש כי קילל את המתלוננת, ושלל את קיומה של כל הסיטואציה שבה המתלוננת קלילה אותו והוא בתגובה הכה אותה. הנאים מסר כי אשתו ביקשה לסליק אותו מהבית ואיימה להביא למעצרו, וכי ניסתה להסתתר על צו הגנה פג תוקף. הנאים לא מסר כל מידע לגבי צו הגנה חדש שהוצע, אלא רק אמר שהמתלוננים יצאו מהבית, אחרי שהשוטרים שהגיעו אמרו להם שניתן להוציא צו הגנה חדש (ת/7 עמ' 73).

29. בחקירה השנייה מס' ימים מאוחר יותר (ת/8) הנאים נשאל לגבי הטענה של אשתו כי הציגה בפניהם בצהרי היום צו הגנה חדש והכחיש (שורות 12, 13). לפי טענתו בחקירה זו, לא ידע כלל כי צו הגנה חדש קיים ומהיבנו לצתת מהבית. הנאים הכחיש טענות שהצגו בפניהם על כך שנרגל לקלול ולאיים, ולקחת מבני משפחתו כסף לסמים.

30. בבית המשפט, בנגד הכחשתו במשפטה כי ידע שאשתו הוצאה צו הגנה חדש, הנאשם העיד כי אשתו אכן אמרה לו שיש לה צו הגנה לאחר שחרורה הביתה (עמ' 21 ש' 4) והעיד שאמր שם יש צו אז יצא, אך של המשטרת להביא לו את הצו. לדבריו התנהל בבית כריגיל, אף הילך לשון, ובנו העיר אותו משנה ואמר לו שהגעה משטרת. קיימת חוסר אחידות בגרסת הנאשם אם ידע או לא ידע כי קיימים צו הגנה חדש מיום האירע. כפי שצווין בסעיף 3 שלעיל, בתשובהו לאיישום צוין הסגנור מפני הנאשם כי רק בדייעבד נודע לו על צו הגנה שהוציא, ואילו בעדותו, לרשותה ובעדונו לבניוגז לגורסתו בחקירות, הנאשם אישר את גרסת המתלוננים כי הוא ידע שיש צו הגנה חדש.

31. הנאשם הטעם והעיד שלא בכנות לגבי מספר שעות מתוחות שעברו בבית מהרגע שבו חזרו המתלוננים בצרהיהם מבית המשפט והודיעו לו על צו הגנה החדש, ועד סביבות השעה שמונה בעבר, אז הגעה נידית לבית. המתלוננים תיארו שעוט אלה כשבות מורות עצבים של עימות מתגבר עם הנאשם, בהן שהוא מחוץ לדירה, כדי להימנע משהות בפנים עם הנאשם, התקשרו שוב ושוב למשטרת, והפיצוו בנאשם לעוזב, בעודו הוא זלזל והתעלם במופגן מדבריהם, אף אמר שהמשטרת תיתן לו טרמף לעופה. לעומת המתלוננים, הנאשם גינגד את האירועים, שבמשטרת הכחיש הטענה מוחלטת את הטענה שידע על צו הגנה חדש, ואילו בבית המשפט, אמונם שהוא גרסתו באופן שאינו מעורר אמון, ואישר שידע על הצו, אך הכחיש קיומו של כל חיכון בין לבין בניו ואשתו לגבי בקשות שיעזוב, אף טען שהילך לשון. אני סבורה שמדובר בגרסה בלתי אמינה של הנאשם. גרסת המתלוננת, לפיה פנתה לנאש בנסיבות ובקשה שייעזוב את הבית, לפני הגיע המשטרת, הגיונית וסבירה, ואילו גרסת הנאשם, לפיה לא היה כל שיג ושיח בעניין זה, אינה מסתדרת עם השכל הישר. המתלוננים העידו שישבו מחוץ לבית, חיכו למשטרת במתוח, במשך שעות ארוכות, ואילו הנאשם כמו מהקק את השעות האלה כאילו לא היו, תוך שהוא מתעלם ממשמעוthon ומכך שככל אותו זמן חיכו המתלוננת והבנייה הגדולים של מטבחם יקיים את צו הגנה החדש. ההרחקה וההכחשה נועדו לציר את הנאשם באור חיובי, ולא כדי שמתעלם מצו שיפוטי. בנוסף, גרסה זו נועדה להרחק את הנאשם מסיטואציה של עימות עם אשתו, כשהכחשה אותה כתגובה לכך שקידלה את אמו.

32. חוסר אמינות מובהק ניכר בעדותה של הנאשם כי נמלה עת עזב את הקהילה הטיפולית לפני עת. הנאשם העיד כי יצא מהקהילה לביקור בית, כמתבקש בשלב המתקדם אליו הגיע (עמ' 20 ש' 26), וכי רצה לראות את ילדיו, אך כשהגיע לבתו נתקל ביחס נוקשה מצד אשתו שלא נתנה לו להיכנס ואיימה שתbia למעצרו. גם בהמשך עמד על כך שהקהילה הטיפולית בה שהה נתנה לו אפשרות לביקור (עמ' 22 ש' 7), וכי הביקור היה אמר לhimשן 48 שעות, ובסיומו הנאשם התעדד לחזור לקהילה. דבריו אלה של הנאשם נסתרו באופן מוחלט במסמך מאט הקהילה הטיפולית, לפיו הנאשם עזב לאחר שלושה חודשים על דעת עצמו. רק בחקירה נגדית תקיפה בעניין זה, אישר הנאשם בלי ברירה כי למרות שלא סיים את הטיפול, עזב את המסתגרת הטיפולית לבלי שוב. נסיוונו של הנאשם להתחשך לכשלון המציג של נסיוון הגמilia מחליש את גרסתו, לפיה נהגו כלפי בקשיחות בביתו, ומנגד מתחזקת כאן גרסת המתלוננים על כך שהבינו כי שוב חוזר הנאשם מגמilia כושלת לסמים, לניצול כלכלי של בני משפחתו, לקללות וזלזול בהם.

33. הנאשם הכחיש את התיאורים הקשיים לגביו, על כך שלא עבד, ונרג באלימות מילולית קבועה כלפי אשתו, וניסה לציר עצמו באור חיובי. גם את טענת מ', כי הנאשם היה נושא עמו, בתור יلد, لكنות סמים, שנמסרה

על ידי מ' ברגש רב, הנאשם הכחיש (עמ' 24 ש' 11). התרשם מהכחשה גורפת ובלתי אמינה, שאינה מסתדרת עם התמכוות ממושכת אינה מוכחת לטעמים קשים, וشنשתרת בגרסה אמינה של המתلونנים.

34. לעומת זאת עצמה באור חיובי, את המתلونנים הנאשם תיאר בשלילה רבה, וכינה אותם שקרנים. את חקירותו הראשית בחר הנאשם לפתח בכך שבשנת 2013 חיש באתתו שהיתה לא נאמנה לו ולכן התרשם ממנה (עמ' 20 ש' 5), עניין שככל לא הוכח לתגובהו של המתлонנות, שלא נשאה על כך בחקירה נגדית, והתרשם כי נועד להכפיה ולהבאיש ריחה. בחיקתו של הנאשם להעיד בהרחבת על בוגדנותה, כך דבריו, של אשתו, מסתדרת דזוקא עם טענת המתлонנות על כך שהנ禀ם נהג לבוזות אותה עניין שבഗורה, לפחות אותה ולכנות אותה "זונה" גם ליד הילדים, לרבות ביום האירוע - דבר שהנ禀ם מכחיש. לגבי בני העיד הנ禀ם כי היה בשער מנשה, וכי העיל עליו, יתכן על רקע פסיכיאטרי (עמ' 25 ש' 13). דברי הסרה של הנאשם בגין המתلونנים ניכרו בטינה בלתי אמינה, ולא הלמו את הרושם החובי שהותירו השניים.

35. הנאשם העיד כי הוא קשור לשני ילדיו הקטנים, מ"א ואל', ולהין על כך שעוזם לא נגבתה (עמ' 21 ש' 23). גם הסגנון בסיכון ההגנה טען כי קיים מחדל באיתו ביצוע חקירה מעמיקה לגבי חלקם של שני הילדים האחרים (עמ' 3 ס' 5). לא מצאתי כי מדובר במחדל, ובוודאי לא מחדל שמשקלו רב. העדים א' ומ' העידו כי מ"א ואל' היו בתוך הבית ולא ראו את האירוע. המתلونנות בבקשת מחוקרי המשטרה שלא לערב את בטהה בת' 16 בחקירה (ראה מזכיר ת/11), כי גם כך קשה לה, והעדיה שבעת האירוע הילדה הייתה בחדרה גולשת ב"זום". מצאתי את ההסברסביר. מכל מקום, אילו היה לשני הילדים מידע אשר יכול היה לתروم להגנת הנאשם, הרי שהוא היה חופשי לזמן מטעמו לעדות, והימנעו. מזמינים מצביעה כי אין בגרסתם הפוטנציאלית כדי לתמוך בטענתו (ראה לעניין זה את ההלכות שהתייחסו לנסיבות הימנעתו של צד להיעד עדים אשר לטענתו יכולים לסיע) לחיזוק גרסתו בע"פ 437/82abo נ' מ"י (6.4.83) ו05/2015 פלוני נ' מ"י (2.3.06) יש לציין כי בדו"ח של השוטר זרייך, שהגיע לבית עירוב ועיבב את הנאשם (ת/2), נרשם כי אל' אמרה שלא היה כלום מלבד קללות וצעקות. אמרה זו סותרת לכואורה את טענת הנאשם שיישן בעת שהמשטרה הגיעו ושלא היה כל ויכול בין לедин המתлонנות.

36. נטען בסיכון ההגנה כי אכן קיומ עימות בין המתلونנים לנ禀ם הנה מחדל ממשי, ואולם גם לגבי טענה זו עמדתי שונה. עימות, חrif היוט פועלה חקיותית נפוצה, איננו פועלות חובה, והימנעות מביצועה איננה מחדל. ככל עצמי אני סבורת כי תרומתו של עימות, שנערך בין חזוד למחלון, לבירור האמת הנה בחלק מה厰רים בלתי משמעותית, וכי לא פעם מתבצע כל הצד בעמדתו, אשר גם כך מתועדת ונרשמת בפעולות אחרות. מדובר בפעולה אשר ביצועה נתון לשיקול דעת החוקרים. כאן, לא מדובר בגרסה של נ禀ם אשר יש לבחון בזמן אמת מול מתلونן, כדי לחפש תגובה אונטנית, או שפט גוף שיש לה משקל, ولكن במקרה זה אין בא היביצוע ממשום חוסר סבירות קיצוני או מחדל.

בניגוד לטיעוני ההגנה לגבי מחדלים שקיפו את טענת הנאשם, לא מצאתי ליקוי חקירה רלוונטיים.

37. לסיכון - המאשימה הוכחה באמצעות עדיה וראיותיה, שבראשם עדויותיהם האמינות של המתلونנים א' ומ' ח', את טענות כתב האישום. הנאשם בעדותו המכחישה לא עורר אמון, ולא עורר ספק במסכת הראיתית עמוד 9

שלחוותנו. שוכנעתי כי הנאשם תקף את אשתו
כמפורט בכתב האישום, וכי הכה במכה בודדת גם את מ', שנחלה
להגן על אמו.

אני מרשיעה את הנאשם בתקיפת אשתו ובתקיפת בנו כמיוחס לו.

ניתנה היום, י' ניסן תשפ"א, 23 מרץ 2021, במעמד הצדדים